

63 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ⁽¹⁾ i art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. ⁽²⁾, są zobowiązane na podstawie art. 19 ust. 1 zdanie trzecie Traktatu o Unii Europejskiej i art. 47 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do przyjęcia uzgodnienia, jaki sąd jest właściwy do rozstrzygnięcia skarg na decyzje komitetu monitorującego i na podstawie którego prawa należy rozstrzygać takie skargi?

2.2. Jeżeli na pytanie w pkt 2.1. należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, ale brak jest odpowiedniego uzgodnienia, czy jest wtedy zgodne z art. 63 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r., jeżeli skargę na decyzję komitetu monitorującego rozstrzygnie na podstawie prawa krajowego sąd państwa członkowskiego, którego przynależność państwową posiada skarżący?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-178/13)

(2013/C 156/40)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Koskinen i J. Hottiaux)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi o:

— stwierdzenie, że nie przyjmując w odniesieniu do kierowców pracujących na własny rachunek wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1, art. 3 — 7 oraz art. 11 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 23 marca 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 80, s. 35.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-188/13)

(2013/C 156/41)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Rous i J. Hottiaux)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dokonania transpozycji dyrektywy Komisji 2011/18/UE ⁽¹⁾, z dnia 1 marca 2011 r. zmieniającej załączniki II, V i VI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 31 grudnia 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 57, s. 21.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 13 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec, popieranej przez: Republikę Francuską, Rumunię, Królestwo Niderlandów, Republikę Słowacką

(Sprawa C-148/12) ⁽¹⁾

(2013/C 156/42)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 12.5.2012.